
KRÁLOVSTVÍ HAVRANŮ
ROD BIJÍCÍCH SRDCÍ
OLIVIA WILDENSTEIN
přeložila Anna Fürstová

ROD BIJÍCÍCH SRDCÍ

Copyright © 2023 Olivia Wildenstein

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Anna Fürstová, 2026
Cover © Olivia Wildenstein & Miriam Schwardt, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7283-4 (pdf)

ROD BIJÍCÍCH SRDCÍ

OLIVIA WILDENSTEIN

přeložila Anna Fürstová

Všem těm, kteří nikdy tak úplně nezapadali

PTARÉSPAGIE
SELVATIO
MONTELUCE

LES RANCOS
TARLEK
TARECUORI
FILIA SERPENS
ISOLA CUORI
MARELUCE
S

SVĚTLOZEMSKÝ SLOVNÍK

Altezzo/a – Vaše Výsosti
bibbino/a (mio/a) – dítě (moje)
bis- – pra-
buondia – dobrý den / dobré ráno
buonotte – dobrou noc
buonsera – dobrý večer
C/caldrone – Kotel / kotlík, kotel (nadávka)
carino/a – drahoušku
castagnole – smažené těsto obalené v cukru
corvo/i – havran/havrani
cuggo – bratranec/sestřenice
cuori – srdce
dolcca – zlatíčko
dolto/a – šílenec
furio/a – zběsilost
generali – generál
Goccolina – Kapka deště
grazi – děkuju
-ino/a – laskavé koncovky mužských/ženských křestních jmen
Maezzo/a – Vaše Veličenstvo
mamma – maminka
mare – moře
mareserpens – mořský had
merda – do hajzlu
mi cuori – srdíčko moje
micaro/a – miláčku
nonno/a – dědeček/babička
pappa – táta, tatínek
pefavare – prosím
piccolo – malý
picolino/a – malinký/malinká
Princci/sa – princ/princezna a jejich oslovení
rakocci – bažiny
santo/a – svatý/svatá
scazzo/a – pouliční uličník/uličnice
scusa – omlouvám se
serpens – had
soldato/i – voják/vojáci
tare – země
tiuamo – miluju tě
tiudevo – jsem tvým dlužníkem
zia – teta

HAVRANÍ SLOVNÍK

adh [aou] – obloha
ag [eg] – a
ah'khar [uh-kaur] – milovaný/milovaná
álo – ahoj
bahdéach [badak] – nádherný/nádherná
behach [bej-ok] – malý/malá
beinnfrhal [benfrol] – horská bobule
bìdh [bídh] – jídlo
bilbh [bíhlb] – hloupý/hloupá
bròg [braug] – boty
cúoco [kúouko] – kokos
dádhi [daží] – otec, tatínek
dalich [dalech] – omlouvám se
dréasich [dríse] – šaty
éan [ín] – pták
fás – ještě ne
fihladh [fílaou] – odejděte
fìn [fijon] – víno
fios [fijos] – vím
focá [foká] – kurva (nadávka)
guhlaèr [gulr] – dobře, v pořádku
ha – já
ha'rovh béhya an ha théach'thu, ha'raì béih [harof beja an ha tok tú, haraj be] – než jsem tě potkal/a, nežil/a jsem, jen jsem existoval/a
Ch/chréach [krehauk] – Havran/havran
ínon – dcera
ionnh [jon] – slečna
khrá [krau] – láska
leath'cinn [lehken] – poloviční Havran/Havranice
mádhi [maží] – matka, maminka
marsʼadh [morsaou] – prosím
mo – můj/moje/má
mo bahdéach moannan [mo badak mínan] – má nádherná družko
moannan [mínan] – druh/družka
moath [mof] – sever
Mórrgaht [morr-got] – Vaše Veličenstvo
murgadh [morgaou] – trh, tržiště
né [neh] – ne
o ach thati [ó ok thoti] – ale ano
rahnach [raunok] – království
rí – král
rih biʼadh [ríbijaou] – nebeský král
ríkhda gos m'hádr og matáeich lé [righa dos mah-hadar ogh

matejok le] – ještě chvíli a asi ho zabiju

sé'bhédha [šé vega] – nemáš zač

sí – ona

siér [siur] – sestra

Siorkahd [šuhrkau] – Kruh

tà [tau] – ano

tach [tok] – ten

tach adh a'feithahm thu, mo Chréach [tok aou a-fajtham tú, mo krehauk] – nebesa vás čekají, mí Havrani

tàin [thón] – osel (nadávka)

tapath [tapof] – děkuju

thábhain [hoben] – krčma

thu [tú] – ty

thu leámsa [tú leh-aumsa] – ty jsi můj/má

tuiladh [tuilaou] – víc

uhlbheist [ulbíhist] – zrůda

HISTORICKÁ ČASOVÁ OSA

MAGNABELLUM
Velká válka vedená před 522 lety mezi královstvím Světlozemě a říší Šabbe.
Ve válce vítězí Costa Regio a stává se prvním faeským králem Světlozemě.

PRIMANIVI
Bitva horského světlozemského kmene a bytostí fae, která se odehrála před 22 lety.
Costův syn Andreo, který vládl Světlozemi po celé století, je zabit. Ačkoli jsou z jeho smrti obviněni Havrani, ve skutečnosti ho zabil jeho vlastní syn Marco.
Marco Lorovi pohrozil, že pokud se nevzdá, odnesou to svými životy lidé. Pod tou pohrůžkou Lor kapituluje a Marco je korunován světlozemským králem.

KAPITOLA 1

„Ze strážkyně je zajatec. Ze sběratelky trofej. A z –“

„Nejsi náhodou trochu moc dramatická, picolina?“ praští sebou Foebus vedle mě na postel v mé kobce uprostřed Nebeského království. „Ach, bohové, to je ale pelech.“

„Je moc měkký.“

„Nic jako ‚moc měkký‘ neexistuje. Pokud se tedy nebavíme o penisech.“

„To se vážně nebavíme. Bavíme se tu o tom člověka připomínajícím lotrovi, který mě uvěznil ve svém kamenném hnízdě.“

Foebus zkřiví rty do úsměvu. „Člověka připomínající lotr. To je roztomilé.“

„Nemá to být roztomilé. Má to být urážlivé.“ Dál civím na strop, tak jako jsem to dělala poslední tři dny. Překvapuje mě, že pod ohnivým pohledem mých očí ještě dřevěné trámy nelehly popelem a kamenná střecha se nerozpadla na kousky.

Foebus se usmívá čím dál tím víc. „Ačkoli bych moc rád diskutoval o tom, jak je tvůj věznitel sexy, přišel jsem z jiného důvodu.“

„Příšerný člověk nemůže být sexy. A co se týče toho, proč jsi sem přišel, pokud se mě chystáš dostat z téhle místnosti, má odpověď je *rozhodně ne*.“

Foebus si protáhne svoje nesmyslně dlouhé ruce a nohy a zívne si. „Jídlo vždycky jí ve své soukromé komnatě, takže na něj v žádné krčmě nenarazíš.“

Samozřejmě že Lorcan Ríbijaou nevečeří se svým lidem. To králové nikdy nedělají. Pořád ještě nemůžu uvěřit tomu, že jsem ho přivedla zpět do říše živých.

Ačkoli si za své neštěstí můžu sama, nikdy Bronweně nezapomenu, že mě svým hloupým proroctvím takhle svedla na scestí. I když ano, asi jsem si měla vše nejdřív lépe promyslet a nevrhat se do té mise stejně tak bezhlavě, jako jsem skočila do kanálu tehdy v noci, kdy Ptolemaj Timeus ohrožoval mého hada Minima.

Odteď si všechno nejdřív pořádně promyslím, než se zase do něčeho vrhnu.

„Řekni Syb a Gie, ať ke mně přijdou se soudkem vína. A ať s sebou přivedou Antoniho, Mattia a Riccia."

„Tak to se nestane, zlatíčko. Já jsem jediný muž, který do tvé ložnice smí vstoupit."

„Říká kdo?" vrhnu na Foeba zlostný pohled.

„Velký zlý havran."

„Do hadí prdele," zamumlám.

„To mě vždycky zajímalo. Mají hadi zadky, nebo jen ocasy? Nebo mají zadky v ocasech?" Jeho zelené oči se třpytí, a ačkoli nepochybuju, že se nad podobnými úvahami za dvaadvacet let svého života mnohokrát zamýšlel, v tuhle chvíli mám pocit, že ty nesmyslné otázky říká jen proto, aby mi zlepšil náladu.

Jenže tím mi náladu nezlepší.

„Vlastně to není tak docela pravda. Je ještě jeden muž, který sem za tebou smí přijít."

Čekám, že pronese jméno mého havraního otce – Kahol Baejnak. A skutečně těchto pět slabik za chvíli vyjde z jeho úst.

Můj otec je ale jen další muž, s nímž se odmítám setkat. Nejsem na setkání s tou horou masa se zkřiveným nosem, hranatou čelistí a kamennou pusou připravená.

Pořád ještě nemůžu uvěřit tomu, že se ten člověk podílel na mém početí. A ještě k tomu ani ne se ženou, kterou jsem celý život pokládala za svou maminku, ale s nějakou šabbeskou čarodějkou.

Šabbeskou čarodějkou!

Ačkoli se Lora teprve musím vyptat na podrobnosti ohledně mé minulosti, domyslela jsem si, že to musela být právě Bronwena, kdo vyměnil maminčino – tedy Agrippinino – dítě za mě, z čehož se Agrippina, ta sladká fae, kterou miluju z celého srdce, dočista zbláznila.

Pokud tedy Bronwena její mysl nepoškodila úmyslně, aby tak udržela mou identitu – vyměněnce napůl havraního a napůl šabbeského původu – v tajnosti.

To je poprvé, co mě tahle teorie napadne, a dává tak strašlivou logiku, že mám nutkání vyburácet až na vrcholek hory a okamžitě najít Lora i zjizvenou věštkyni.

Posadím se s pěstmi tak pevně zaťatými, až mi bělají klouby. „Tak jo. Pojďme do krčmy."

„Vážně?" zamrká na mě Foebus.

„Ano, vážně."

Převalí se, sedne si a mne si u toho dlaně. „Ach, tak za tohle mi Syb bude dlužit pořádnou laskavost."

„Laskavost?"

„Vsadila se se mnou, že z téhle své schovky nikdy nevylezeš."

„Ale já se neschovávám."

„Jasně, tak trucuješ."

„Netrucuju."

Foebus se usměje. „Mám ti snad připomenout, že asi nikdo se nevyžívá v melancholii svých přátel?" Pak sklouzne z postele, obejde ji na mou stranu a vezme mě za ruku. „Uvědomuješ si doufám, že ten tvůj člověka připomínající lotr není žádné ztělesněné zlo?"

„Neopovažuj se ho bránit! Uvěznil mě, lhal mi a *využil* mě." Tu část, kdy jsem se ze začátku snažila havraního krále využít naopak já, vynechám. Nevysvětlila jsem totiž svým přátelům, jak to bylo s tím proroctvím, jímž jsem se tak slepě nechala opít.

Pokud na to sami nepřijdou, nepotřebujou o tom přece vědět.

Když si vzpomenu na faeského prince, ze kterého jsem udělala krále, rozčílím se. Možná že teď nebeského krále nesnáším víc než toho, jenž vládne dole na zemi, ale to ještě neznamená, že Danta Regia chovám v nějaké zvláštní oblibě, obzvlášť po tom, co mě i přes to všechno, co jsem pro něj udělala, opustil.

Dante si nezaslouží ani špetku mého uznání. A co se týče mé lásky, tu navždy ztratil v den, kdy mi svou nedůvěrou zabodl do srdce příslovečnou dýku a díval se na mě, jako bych byla nějaký zplozenec démona lačnící po faeské krvi.

„Nesnáším všechny muže," plácnu Foeba po paži trochu silněji, než jsem zamýšlela. „Až na tebe," dodám, když dramaticky zalapá po dechu.

Předstírá, jako by si do své jablkově zelené košile utíral pot z čela. „Na chvilku jsi mě vyděsila."

„Pokud mě nezavřeš do kamenného paláce nebo navždy neopustíš, budu tě navždycky mít ráda."

„Víš, že kdybych mohl, vzal bych tě s sebou," polkne.

Vytáhnu mu ruku z dlaní. „Prosím tě, Foebe. Moc tě prosím, nenechávej mě tu. *Prosím.*" Ačkoli mé oči zůstávají suché, hlas se mi zlomí.

Povzdychne si a pak mě obejme. „Dobře, neodejdu. Zůstanu tu tak dlouho jako ty."

„Ale to není –"

„… to, co si přeješ. Já vím. Ale je to to nejlepší, co můžu udělat, pokud tedy nechci přijít o všechny své končetiny. A to nechci."

„Dorostly by ti zpět."

„Ne, pokud by je odsekl železný zobák nebo pařát."

Odtáhnu se od něj a narovnám záda, abych mu mohla pohlédnout přímo do tváře. „Vyhrožoval ti Lorcan nebo někdo jiný z Havranů?"

„Přímo mně ne."

Zatnu zuby.

„Podívej, stejně si myslím, že by sis odchodem odsud udělala docela medvědí službu. Slyšel jsem, že mezi fae panuje celkem neklid. Většina jich není z Marcovy smrti a návratu Havranů zrovna nadšená."

Přejedu pohledem k oknům, za nimiž se třpytí výhled na oceán a vzdálený ostrov říše Šabbe. Nepochybuju, že to je Lorcanův způsob, jak mě potrestat: držet mě v komnatě, z níž je výhled na ten růžový ostrov, a která navíc ještě sousedí s jeho soukromou ložnicí.

Naštěstí naše pokoje nepropojují žádné dveře a kamennými zdmi neprojde jediný zvuk, ale i tak mám pocit, jako bych ho z vedlejší místnosti cítila. Několikrát už jsem se vzbudila uprostřed noci se silným pocitem, jako by z temnoty zářily jeho pronikavě žluté oči a dívaly se na mě. Jestli mě vážně někdy navštívil, pak se mi ho zatím nepodařilo nachytat – stejně jako jsem ho ještě ani jednou neslyšela promluvit přes to naše pitomé mentální propojení.

I když bych ráda věřila, že jsem přišla na to, jak si před ním svou mysl chránit, nevěřím tomu, že mi i tak nečte myšlenky – nejsem blázen. Pochybuju, že existuje způsob, jak zabránit všemocnému měňavci, který dokáže rozpoutávat bouře a sesílat vize, aby si nenašel cestu do mé hlavy.

Buď je Lorcan ze sledování všech mých nepříjemných myšlenek znuděný, nebo je až moc zaneprázdněný vládnutím svému uhlookému opeřenému lidu. Koneckonců teď když jeho lid zase ožil, má k dispozici mnohem víc myslí, do kterých může pronikat.

Najednou mi někdo trhne hlavou prudce dozadu. „Co to sakra děláš, Foebe?"

„Snažím se ti učesat ten rozvrkočený chaos na hlavě, než si ho Havrani spletou s hnízdem. A teď drž pevně."

Znovu mi prudce škubne hlavou. „A čím mě češeš? Zahradními hráběmi?"

„Ne, ale možná bych se měl Lorcana zeptat, jestli nějaké nemá. Sice vlasy nemáš dlouhé, ale zato příšerně husté."

Otočím prudce hlavou a nechám pár vlasů napospas mučicímu nástroji, který Foebus používá. „Lorcana nikdy o nic nežádej. Nic tomu muži nedluž."

Foebus je dost chytrý na to, aby se mě nesnažil začít uklidňovat. Jakmile skončí s týráním kůže na mé hlavě, přejde k jeskyni proměněné v šatnu, která sousedí s mou ložnicí. „Tak co si oblečeme?"

„Nebudu se převlékat."

„Picolina, už tři dny nosíš Gianiny šaty. Musíme ti sehnat –"

„Nic z toho si na sebe nevezmu. Nevím, komu ty šaty patří."

„Patří tobě. Lorcan ti je nechal –" ostrým pohledem zarazím Foebovo vysvětlování, nebo mi to tak aspoň přijde. „Ten *člověka připomínající lotr* je nechal ušít přímo pro tebe."

„Jen o důvod víc, proč je nenosit," zvednu bradu.

Vzdychne. „No, tak se aspoň pořádně navoň parfémem. Páchneš jako stará lastura." Když vidí můj pronikavý výraz v očích, asi ho to donutí dodat: „Což pro Havrany určitě představuje krásnou vůni. Slyšel jsem, že prý mají měkkýše rádi."

Pozoruju jeho rty, zda se na nich neobjeví náznak úsměvu. Foebus ale zůstává znepokojivě vážný, a tak odejdu do své soukromé koupelny, za

kterou odmítám projevit vděčnost. Kdykoli se ve mně zrodí jen náznak údivu, vždycky ho rychle potlačím.

Procházím nespočet skleněných lahviček s vonnými olejíčky, které jsou uspořádané v hliněné nádobce, a odhazuju stranou všechna mejdlíčka se sušenými bylinkami a květinkami, jež mi připomínají ta, která vyráběla a prodávala nonna.

Když odšroubuju víčko jedné z lahviček, srdcem se mi rozlijou všechny pocity, které k této ženě, jež mě vychovala jako svou vlastní, i když jsem její vůbec nebyla, chovám. Nenávidím se za to, jak jsem od ní odešla, a nic si nepřeju víc než se jí vrhnout do náruče. Objala by mě, nebo odstrčila?

Nanesu si olejíček na krk a pak potají přičichnu ke své košili, abych zjistila, jestli opravdu páchnu jako vyplavená mušle. Nepáchnu.

Darebák jeden.

Foebus se mě nejspíš jen snažil přimět, abych se převlékla. Jenže kdybych si vzala jakékoli darované oblečení, mohlo by to být vykládáno jako nabídka míru, a tomu ptákomuži já nabídnu mír, jedině když mi on vrátí mou svobodu.

Zarazím korkovou zátku zpět do hrdla lahvičky a vrátím se do ložnice, kde Foebus zrovna obdivuje nástěnnou malbu, kterou odmítám považovat za hezkou. „Jsem připravená."

„Na… válku?"

Poprvé po několika dnech se usměju. „Ne, jsem připravená vypít tolik vína, kolik sama vážím. Co na mně ti připadá, jako že se chystám někoho zabíjet?"

„Tvoje oči. Jako by ti z nich lítaly jiskry."

Odfrknu, Foebus mi nabídne rámě a já se do něj zavěsím. „Slibuju, že se nikomu, kdo si to nezaslouží, ublížit nechystám." Vyjdeme z pokoje.

„Možná přece jen není dobrý nápad odsud odcházet."

Stejně jako réva, kterou Foebus dokáže vypěstovat ze svých dlaní, teď i můj úsměv pomalu dozrává, jeho kořeny se plazí mým hrudním košem a proplétají se mým srdcem. A právě když začínají oživovat ten mrtvý orgán, vletí do místnosti tím samým poklopem, jímž mě sem před několika dny Lorcan vynesl, havran.

Ztuhnu jako kámen a doufám, že to je nějaký měňavec, kterého neznám. Šance jsou mi nakloněny, protože znám všeho všudy dva

Havrany – no, vlastně *znám* jen jednoho. Když se černá peříčka rozplynou v oblak dýmu a ten se zhmotní v muže s citrínovýma očima, chytnu Foeba za biceps ještě pevněji. Proč u všech všudy ze všech Havranů v Nebeském království musí zrovna *on* být první, koho vidím?

„Jsi odpočinutá, Behach Éan?" přejíždí mi Lorcan očima po těle.

Civím na jednu z pochodní zavěšených na kamenné stěně a předstírám, jako by to královské monstrum nestálo jen kousek přede mnou.

„Nevšímejte si jí," poplácá mě Foebus po ruce. „Než se nají, je vždycky mrzutá."

Podívám se na svého přítele dokořán otevřenýma očima.

Tedy, *bývalého* přítele.

„Právě jsme se chystali to napravit," drží mě Foebus za paži, abych se nemohla vrátit zpět do své ložnice.

Jestli ho pozve, aby se k nám přidal, tak se…

Vedle Lorcana přistane druhý havran a promění se v člověka. Srdce se mi znovu zastaví, a ačkoli mě nejspíš budou ignorovat, když nejsem jednou z jejich lidu, modlím se ke všem faeským bohům, aby to nebyl můj otec.

A hle, není to on.

Je to nějaká žena. Má dlouhé černé vlasy zářící safírovými odlesky stejně jako Lorcanovy a rysy tak ostré, jako by byla jeho alter ego. Vstane z podřepu a stoupne si vedle svého krále tak blízko, že se ho rameny skoro dotýká.

Stojí až moc blízko na obyčejnou poddanou, když se mě ptáte.

Na což se vlastně nikdo neptal.

Neusměje se na mě ani mi nepoděkuje za to, že jsem dopomohla k jejímu návratu. Možná se jí ještě nevrátil hlas. Otočí se na Lora a pronese něco v jejich řeči, takže je jasné, že její hlasivky jsou v naprosto perfektním stavu.

Lor pokývne hlavou a nespouští ze mě oči. „Imogeno, seznam se s Fallonou, dcerou Cathala."

Její oči se na mě upírají a já na ni na oplátku zírám stejně upřeně. Jsem dětinská, já vím. Nakonec pokývne hlavou. Já ne.

Lor přistoupí ke klenbě, pod níž s Foebem stojíme. „Doufám, že ti naše jídlo bude chutnat, Fallono."

Usmívám se na něj a dávám si záležet, aby to byl úsměv doslova od ucha k uchu. „Víš přece, jak moc miluju mršiny."

Na jeho rtech se pomalu rozlije úsměv, až málem, i když ne úplně, ukáže zuby. „Máme taky dostatek ptačího zobu. Foebe, dohlédneš prosím, aby Fallona dostala bohatou porci?"

Můj přítel, který už vlastně není mým přítelem, se usměje.

„Imogeno, do mé komnaty. Hned. Máme práci." Nedívám se na Lora, jak odchází, sleduju Imogenu, jak ho následuje.

Drží se u něj tak blízko, že kdyby byl ve své ptačí podobě, měla by hlavu někde u jeho ocasu, zaraženou do té prohlubně, kterou jsem si kdysi spletla s detonačním tlačítkem. Vyženu ten výjev ze své mysli a popostrčím Foeba kupředu. „Nechme je *pracovat*."

„Tady někdo zní –"

Strčím ho loktem do žeber, čímž mu vezmu řeč i dech. Ačkoli už se za nimi zavřely dveře, měňavci mají výjimečný sluch.

A krom toho, já *nežárlím*.

To by mi na tom okřídleném muži muselo nejprve záležet, a mně na něm absolutně nezáleží.

KAPITOLA 2

Nebeská krčma, nebo, jak se jí podle Foeba říká, *Aou hoben*, je vytesaná do šedé montelucské skály. Silná lana, na nichž jsou v řadách zavěšeny skleněné lucerny, jsou připevněna k dřevěným trámům. Plamínky, které plápolají na knotech luceren, vnáší trochu světla do jinak potemnělé jeskyně. Jsou tu sice i okna, ale ta jsou stejně malá jako v mé cele.

Stěny jsou zdobené malovanými krajinami, vyvedenými křídou a inkoustem, které připomínají nástěnnou malbu za mou postelí. Důkladně si je prohlížím – ale ne proto, že bych je považovala za krásné. Stejně tak se mi ani trochu nezamlouvá rustikální dřevěná galerie a nábytek z neopracovaného, vodou vyplaveného dřeva.

Tohle vězení je možná v nebi, ale pořád je to vězení. Ani světlo všech hvězd světa by z něj nikdy nevykouzlilo něco skvostného. Když jen pomyslím, jak jsem v den, kdy jsme společně vystoupali na horu, žadonila, aby mě Lorcan nechal se na něj podívat.

„Probohy, tys ji z toho pokoje vytáhl!" zahřmí mi v uších Sybillin hlas.

Vidím ji, jak na mě mává od rohového stolu – pokud se tedy dá říct, že tahle oválná místnost má nějaké rohy. Jsem ráda, že její stůl stojí schovaný pod dřevěnou galerií, a ne uprostřed místnosti, kde by na nás všichni zírali – protože teď skutečně všichni kolem zírají. V místnosti je najednou takové ticho, že slyším snad i šustění řas na tvářích zamazaných od uhlí, které se na mě otáčejí.

Zatěžkaná vší tou pozorností se schoulím k Foebovi a táhnu ho směrem ke stolu, u kterého sedí Syb s Antonim, Gianou, Mattiem a Ricciem. „Neřekl jsi mi, že tu bude tolik osazenstva," zasyčím.

„Je čas jídla a tohle je hospoda. A protože jsi sama v jedné pracovala, asi jsem předpokládal, že ti to nějak dojde."

Z nějakého důvodu mě vůbec nenapadlo, že tu narazíme i na někoho jiného než na mé přátele a pár soudků vína. Naši přátelé na mě teď zírají úplně stejně jako zbytek přítomných hostů. Přestože uplynuly jen tři dny, přijde mi, jako by Giana, Antoni, Riccio a Mattio zestárli o celé roky. Očividně se na nich podepsal všechen stres posledních dní.

Sybill odstrčí Riccia, abych se mohla vmáčknout na lavici mezi ně.

Z protější strany stolu se na mě usměje Giana, usazená vedle Antoniho. „Tak co na to říkáš?"

„Na co?"

„Na Nebeské království," ukáže kolem sebe.

„Naše pozemské mám radši. Je pestřejší."

Foebus, který se zrovna usazuje vedle Riccia, si odhrne své vlasy dlouhé po ramena a odhalí tak své špičaté uši. Ačkoli jsem na svého přítele pyšná za to, že neskrývá, kým je, mám trochu strach, aby se nějaký Havran neproměnil v ptáka a zobákem mu špičky uší neuklovl. „Vždyť neviděla víc než svůj pokoj a –"

„Celu," opravím ho.

Foebus protočí oči. „Dobře: *celu* a tuhle hospodu. Tak zatím nemá moc co hodnotit."

„Viděla jsem víc než dost," složím si ruce do klína na hrubé kalhoty, které mi Giana půjčila, když dorazila s Bronwenou. Plandají mi kolem stehen, která mi dost zhubla, takže jsou teď skoro stejně hubená, jako bývala předtím, než jsem začala poprvé krvácet.

Přestože bych nonnu popsala spíš jako hubenou než zaoblenou, určitě by ji vyděsilo, jak moc jsem teď vyhublá. Ačkoli když se tak nad tím zamyslím, víc by ji asi šokovaly novinky o mém původu. Při představě, že by se o tom měla dozvědět, mě bodne u srdce.

„Jak se ti daří?" vytrhne mě z chmurných úvah Antoniho hlas.

„Děsně mizerně. A tobě?"

„Nemůžu se dočkat, až dorazí moje loď."

„Na tvém místě bych se moc netěšila. Lorcan tě teď už nepotřebuje, takže nemá důvod ti nějakou shánět."

Když vyslovím jméno nebeského krále, několik hovorů kolem nás utichne.

„Slíbil nám ji – a své ostatní sliby dodržel. Proč jsi tak negativní?“ svraští Mattio své husté blonďaté obočí.

„Co já vím…“ pokrčím rameny. „Možná proto, že mě tu drží jako rukojmí.“

„Protože jsi jediná, kdo dokáže zvládnout zároveň obsidián i železo, Fallono,“ pozvedne Riccio k ústům korbel s jakousi tekutinou.

Sybill mi přistrčí svůj pohár a díky tomu poznám, že to je víno – ale není šumivé jako to, které pijeme u nás ve Světlozemi. Je hutné a chutná zemitě, jako když se na sypké půdě rozmáčknou sluncem prohřáté bobule. *Výtečné.*

Kdyby se někdo zeptal, budu samozřejmě z principu předstírat, že mi vůbec nechutná. Kopnu do sebe veškerou tekutinu z kovového poháru a rázně ho odložím před sebe na stůl. Ten je tak černý, že skoro vypadá, jako by byl z obsidiánu – jenže jeho povrch je zrnitý a plný dřevěných suků. Navíc je obsidián pro Havrany jedovatý, takže by to byl nesmysl.

„Hej, Konore,“ zavolá Foebus na snědého muže se začerněnýma očima, který zrovna přináší podnos s nápoji k vedlejšímu stolu. „Tuiladh fìn ag bìdh mars'adh.“

Když Konor zareaguje kývnutím, sevřu prsty kolem poháru a v hlavě mi stále dokola běží ty cizojazyčné slabiky – *tuilaou fijon eg bídh morsaou*. Ani jeden z těch zvuků mi není povědomý, ale má znalost otcova jazyka koneckonců čítá sotva deset slovíček. „Od kdy mluvíš havransky?“

„Od včerejška. Konor mi dává lekce,“ sleduje Foebus výčepního – nebo je to snad hostinský? Patří tu vůbec něco někomu, nebo všechno vlastní jen Lor?

„Proč?“ zeptám se.

„Protože jsem si říkal, že je zdvořilé učit se jejich řeči, když mezi nimi žijeme.“

„A taky se mu snaží dostat do kalhot,“ zašeptá mi Sybill do ucha.

„A co Mercutio?“ mrknu na Foeba.

„Co je s ním?“ zanoří prsty do svých zlatých vlasů.

„No, líbil se ti."

„Jo, a tobě se zas líbil Dante," otočí se Foebus zpátky na mě. „A vidíš, jak to dopadlo."

„Jenže tebe Mercutio neodhodil a neopustil ve světě tvých nepřátel," semknu rty.

„Havrani nejsou tví nepřátelé, zlato," sevře mi Sybill ruku a jemně mě stiskne prsty.

Rychle ruku vytáhnu a schovám si ji do klína. Jak tohle vůbec může říct, když mě tu drží takhle uvězněnou?

„Jsem ráda, že jsi konečně prohlédla Dantovu pravou tvář," pronese Giana, zatímco Antoni mě pečlivě sleduje a čeká, jak se zatvářím.

„Takže čím se tu bavíte kromě toho, že hromadně konvertujete k havranismu?" změním téma, protože už se mi nechce dál myslet na Danta ani pitvat náš dávno mrtvý vztah.

„Prý havranismu," odfrkne si Riccio.

„Odpočíváme, poznáváme tohle místo a potkáváme nové lidi," uloupne si Gia kousek sýra z dřevěné mísy, na níž leží i plno ovoce a načernalých stonků zeleniny. „Je trochu těžké se domluvit, protože většina Havranů neumí světlozemsky, ale ti, kteří ano, nám tlumočí."

Hospodou propluje krokem, který spíš než pohyb ptáka připomíná plazení hada, mladá žena s inkoustově černými vlasy a ještě temnějšíma očima. Zastaví se u našeho stolu a usměje se. Ne že bych tedy čekala, že na nás zavrčí nebo zakráká.

No tak dobře, trochu jsem to čekala.

„Álo, Gia."

Giana se zahledí na nově příchozí. Neunikne mi divoký záblesk, jenž rozzáří její už tak třpytivé stříbrné oči. „Ahoj, Aoifo."

„Najít mezi vámi jedno volné místo?"

„Samozřejmě," posune se Giana, aby pro Ífu udělala místo.

„Ty muset být Fallona. Moc mě těší, že tě setkávám."

„Že tě potkávám," opraví ji Foebus.

„Aha, tà. Že tě potkávám." Vyslovuje se zvláštním přízvukem a dává důraz na slabiky, na které vůbec nepatří. Světlozemština připomíná ladný zvuk rozeznělých strun harfy, zatímco řeč Havranů je jako kamení poskakující po říčním korytě – drsná, dunivá a hrdelní.

Žena se usměje a vycení při tom lehce křivé zuby, které jí ale nijak neubírají na celkové přitažlivosti – je krásná, což zjevně neuniklo ani Gianě, ani Ricciovi.

„Aoifa je sestra Imogeny," vysvětluje Foebus.

Pod černou vrstvou líčení se jí na lícní kosti třpytí to samé malé pírko, které tam mají všichni Havrani.

„Už jste se s Imou potkat?"

Vzpomínka na Lorcanovu *kolegyni* drásá mou už tak pokaženou náladu.

„Narazili jsme na ni a na Rih bi'adha cestou sem." Když Foebus vysloví Lorcanovo příjmení, všichni u našeho stolu i v jeho nejbližším okolí úplně ztichnou.

„No, tak já ta hodná," usměje se Ífa a nakloní se ke mně přes stůl. Dlouhý cop se jí sesune po ramenou, která jsou širší než Gianina, ale ne zas tak široká jako ta Ricciova. To má asi z toho věčného létání.

Snažím se vybavit si, jestli i Imogena měla takhle široká ramena, ale chodba, kde jsme se setkaly, byla temná a má pozornost byla v tu chvíli až moc zaměstnaná tím, jak jsem se mračila na svého věznitele.

„V tom případě toho máme hodně společného, Aoifo," ušklíbne se Sybill na svou starší sestru. Ta jen protočí panenky.

„Já osobně dávám přednost Gia–" začne Foebus, ale než stihne vyslovit zbývající slabiku, popadne Sybill kousek pomerančové kůry ze skoro prázdné mísy a mrští ho po Foebově hezké tvářičce. Trefí ho přímo do jeho vysokého čela a slupka mu sklouzne po nose a s cvachtnutím spadne na stůl. „To jen potvrzuje můj názor," otírá si Foebus lepkavou šťávu z kůže. „A tohle máš u mě schované."

Usměje se, jako by ho tiše vyzývala k odplatě. A taky že se jí to vrátí. Foebus se vždycky pomstí, ale na rozdíl od Syb, která obvykle koná unáhleně a bez rozmyslu, je Foebus v tomhle neuvěřitelně trpělivý člověk.

„Takže Imogena pracuje pro vašeho krále?" zeptám se.

„*Vašeho* krále?"

„Myslím Morrgota. Nebo nevím, jak mu váš lid říká." To slovo z havraní řeči mi zanechá na jazyku divnou pachuť, protože jsem dlouhou dobu žila v mylném přesvědčení, že to je Lorcanovo jméno. No, jméno – spíš

jména jeho havranů, v něž se proměňuje. Dante mě tehdy vyvedl z omylu, když mi vysvětlil, že to slovo znamená „Vaše Výsosti".

„*Váš* lid?" Ífa svraští obočí. „Cathal otec, ne?"

„Jo," šťouchne do mě Sybill ramenem.

„Ty být taky Havran, Fallona. Lorcan Rih bi'adh je i *tvůj* král," řekne Ífa a všechny vrásky na jejím čele se vyhladí.

„Lorcan Ríbijaou můj král nikdy nebude," prohlásím a má slova jsou odměněna zlostným syčením.

Hmm… jen málo věcí si užívám víc než přijmout novou výzvu, Behach Éan.

Můj pohled okamžitě zabrousí směrem ke vchodu do krčmy, kde očekávám, že spatřím Lorcana. Když ho nevidím, začnu pohledem pročesávat každý stín a zákoutí, jestli se někde nezalesknou zlaté tečky jeho očí. ***Nebylo to myšleno jako výzva.***

Mám z toho takový pocit.

Ačkoli se ta slova snažím pronést opět jen v mysli, pronikne mi skrze rty tiché: „Není to žádná výzva."

„Co není výzva?" zeptá se Syb.

„Nic," zamumlám podrážděně.

„Musíš se hodně podobat své pokrevní matce," poznamená náhle Riccio a podrbe se na strništi na bradě. „Slyšel jsem, že šabbeská princezna byla opravdu krasavice."

Z obličeje se mi vytratí všechna barva. „Vy o tom víte?" rozhlížím se po všech kolem stolu a doufám, že spatřím nějaké zmatené pohledy, ale nikdo se tak netváří. „Vy o tom vážně všichni víte?"

„Řekl nám o tom Lazarus," špitne Sybill, jako by se snad bála, že kdyby mluvila jen o kousek hlasitěji, rozčílím se.

Rozhlédnu se, jestli toho mohutného faeského léčitele se stříbrnými vlasy mezi hosty potemnělé krčmy nezahlédnu, ale nikde ho nevidím.

„Myslel si, že už o tom dávno víme, když o tom věděl Antoni," doplní Gia.

Zahledím se na lodního kapitána. Ačkoli jsou jeho duhovky azurově modré barvy poledního nebe jako ty Dantovy, dnes večer vypadají potemněle, spíš jako hluboký oceán mezi Světlozemí a ostrovem Šabbe. „Od kdy to víš?"

Zhluboka se nadechne, čelist má stejně ztuhlou jako páteř. „Od té noci, kdy jsme se v lese setkali s Bronwenou."

Od té noci, kdy mě sledoval až k místu, kde na mě Bronwena čekala i s Furiem. Ten hřebec, na němž nakonec odjel Dante, mi moc chybí. Jen o důvod víc, proč nového faeského krále nenávidím.

„Zendaya byla vážně veliká krasavice," povzdechne si Ífa právě ve chvíli, kdy se vrátí Konor se džbánem – doufám, že v něm je další havraní víno – a s podnosem obloženým grilovanou zeleninou a ovocem.

Nikde mezi vším tím jídlem není jediná stopa po masu. Nebo semínkách.

„Byla?" odvrátím pohled od pestrobarevné hromady jídla, kterou zdobí černé šmouhy – ostatně černé šmouhy jsou v tomhle království skoro všude. „To jako že je… mrtvá?"

„Není." Odpověď zazní zpoza mých zad.

Otočím se a zvedám pohled výš a výš.

„Tvoje matka stále žije." Při chraplavém tónu, který tomu muži zní v hlase, když mluví naší řečí, mi na rukou naskočí husí kůže.

Ífa zalapá po dechu a vyhrkne cosi v havraní řeči, čemu nerozumím. Každý coul mé pozornosti se v tu chvíli upíná na muže zahaleného v dýmu.

„Álo, má dcero."

KAPITOLA 3

Prohlížím si muže, který mě stvořil – mého nedostižitelného otce, o jehož existenci jsem se dozvěděla teprve nedávno –, a čas se mi zastaví.

Ačkoli jsem ho vídala ve vizích, ty střípky, které jsem zahlédla, se se skutečností nedají vůbec srovnat. Je mnohem vyšší, mohutnější a hlavně mnohem děsivější.

Jeho nos vypadá, jako by mu ho rozdrtil celý horský masiv, jeho vousatá čelist je tak ostrá, že by mohla stínat stromy, vlasy jako bouřkové mraky má dlouhé po ramena a jeho oči… jsou černější než nejtemnější čerň, temnější než havraní hejno, které zakrylo slunce v den, kdy Lorcan probudil svůj lid. Jsou to oči, které nasály všechnu zuřivost světa a ponechaly si ji v sobě.

Tahle zuřivost a krev, která nám koluje v žilách, jsou snad to jediné, co máme společného. V ničem jiném se tomuhle muži nepodobám.

Vzduch po Kaholově boku potemní, zaplní se kouřem a pak se vedle otce zjeví další Havran. Od první vteřinky mi je jasné, že to bude Lor. Nemůžu to nijak poznat, protože dým, který ho předchází, se od dýmu ostatních měňavců v ničem neliší. Možná jen čekám, že se ukáže, protože mě rád sleduje.

Já tě nesleduju. Dohlížím na tebe, má Lorcan tu drzost zašeptat mi v hlavě.

Nejsem dítě, Ríbijaoue. A už dávno nejsem v žádném nebezpečí. Takže mě kurva klidně můžeš nechat na pokoji.

Při tom sprostém slůvku Lorcanova tvář potemní, což mě přiměje k rozhodnutí, že to slovíčko odteď budu používat častěji.

„Co takhle se s tímto setkáním přesunout někam, kde budeme mít víc soukromí?“ pronese tichým hlasem, který i tak rezonuje všude kolem nás.

„Mně je tady dobře,“ řeknu čistě proto, abych ho namíchla. Ve skutečnosti bych samozřejmě byla mnohem raději někde, kde mě nebude okukovat banda úplných cizinců.

„Dobrá tedy.“ Jeho oči se zablýsknou čímsi žhavým a mrazivým zároveň. „Fihladh!“ Jeho rozkaz rozvibruje všechny skleněné lucerny a okenní tabulky, až všichni vyskočí ze židlí. Pak pronese směrem ke mně a mým společníkům: „Až do odvolání je Adh'Thábhain pro veřejnost uzavřena. Opusťte prosím tyto prostory.“

Vyvodila jsem si, že to první slovo – *fílaou* – znamená něco jako „odejděte“.

Mattio se odsune od stolu, přičemž nohy jeho židle zaskřípou o kamennou podlahu.

Jediná Syb zůstává sedět. Teprve ve chvíli, kdy své dlouhé ztuhlé prsty zaryje do mé dlaně, si uvědomím, že mě celou dobu drží za ruku. „Zůstanu tu s tebou, jestli chceš.“

„Já taky,“ přidá se Foebus, ačkoli už napůl stojí, jako by váhal.

Nejsem si vlastně jistá, co přesně chci.

„Prosím, odejděte,“ ozve se Kaholův hlas, který je hutný a chraplavý, jako by se topil ve smutku, ale musí to být jen můj mylný dojem, protože představa, že Kahol uroní slzu, je asi stejně nereálná, jako že se já protáhnu nějakou úzkou skulinkou ve skále.

A že jsem to zkoušela.

Dobré vědět.

„Běž. Budu v pohodě,“ řeknu a zmáčknu Syb ruku, zatímco pohledem probodávám Lorcana.

Ačkoli chvíli váhají, nakonec se Syb i Foebus vydají k východu, sál se vyprázdní a Konor za všemi zavře dveře.

Lorcan položí dlaň na Kaholovo rameno, přičemž sebou ten mohutný muž škubne, a pokývne k lavici naproti mně. Zatímco otec obchází stůl, ani na okamžik ze mě nespustí pohled, a když se posadí celou svou vahou na lavici, dřevo zaskučí.

Když se Lorcan usadí na místo, kde předtím seděl Foebus, zakručí mi v žaludku, ale ať je vůně jídla sebevíc lákavá, nemyslím, že bych teď

dokázala spolknout jediné sousto. Snad kromě vína. To by se nejspíš polykalo dobře. A taky by dost pomohlo.

Natáhnu se po džbánu, ale Lorcan mě předběhne. Nalije trochu temné, zkvašené šťávy do poháru přede mnou a pak naplní i číši pro mého otce.

Piju, zatímco na mě otec jen upřeně civí, jako bych byla ta nejdivnější bytost, jakou kdy spatřil.

„Žil jsem v domnění, že jsi zemřela té noci, kdy nás Regio a jeho vojsko přepadli v chrámu na Isolacuori. Slyšel jsem, jak jeho generál říká…" zavře oči. „Slyšel jsem ho, jak říká Marcovi, že Daya potratila a vykrvácela. Že to je hotovo."

Ačkoli tu sedím, živoucí důkaz, že nic hotovo nebylo, otcovy rysy jsou zkřivené vzpomínkou na tu noční můru.

„Ale pochopitelně našla způsob, jak tě zachránit." Když znovu zvedne víčka, jeho oči jsou vlhké. „Díky Mórrígan, že tam byla Agrippina. Díky Mórrígan, že tě dokázala uchovat v tajnosti."

„Proč tam byla?"

„Byla tam," odpoví Lorcan, „aby Cathala a Dayu varovala, že to je léčka."

„Dorazila příliš pozdě, aby zachránila nás dva," zkřiví otcova ústa ten nejtrpčí úsměv, jaký jsem kdy viděla. „Ale včas na to, aby zachránila tebe."

„A jak přesně mě zachránila? Vytáhla mě z krvavé louže?"

„Daya tě přenesla do Agrippiny." Lorcan mluví velice pomalu, jako by doufal, že mi pomalejší tempo pomůže lépe pochopit celou tuhle nesmyslnou větu.

„Jak to myslíš, že mě *přenesla*?"

„Tvoje matka tě poslala do Agrippinina lůna. Pomocí magie," dodá Lor, když se zamračím.

Počkat… *Cože?* Několikrát se podívám střídavě na svého otce a Lora. Takže jsem byla pomocí magie přenesena z jednoho těla do druhého? Tušila jsem sice, že jsem vyměněnec, ale novinka o tom, že jsem se přestěhovala do jiné dělohy, mě ohromuje. Ačkoli by to vysvětlovalo, jak mě mohl dědeček vidět vycházet z Agrippinina těla.

Prožila jsem celý život mezi bytostmi, které ovládají živly, a přesto mě představa toho, že mě někdo přenesl jako virus do jiného těla, naprosto šokuje. „A jak to udělala? To jako luskla prsty a… *hotovo*?"

Lor se usměje. „Šabbeská magie pramení z krve. Nezahrnuje luskání prsty, ale hodně píchání do prstů, protože sigilia se kreslí krví."

Prohlížím si konečky svých prstů a čekám, že se zalesknou, ale je na nich vidět jen drsná mozolovitá kůže. Pak radši schovám dlaně pod stůl, i když pochybuju, že by se můj otec nebo Lor pohoršovali nad mýma rukama, které rozhodně nepůsobí jako ruce elegantní dámy. „A jak víte, že jsem opravdu Zendayina dcera?"

Lor ťuká prsty. „Myslíš kromě toho, že se jí ve spoustě věcí podobáš?"

„Dřív jsem měla za to, že se podobám ženě, která mě porodila."

Lor se předkloní, až jeho kožené brnění zavrže. „Ještě předtím, než Meriam spoutala její magii, Daya poslala Bronweně vizi, aby se o tebe tvá teta mohla postarat a poslat tě za mnou, abys mě probudila, až nastane čas."

Emoce v otcově tváři jsou tak silné, že mu vženou slzy do očí. Když kanou přes jeho líčení, zamumlá ve svém jazyce slova, která navzdory hrdelní výslovnosti znějí velmi měkce.

Zapřísahá snad smrtelnou odplatu všem, kdo se na tom přepadení podíleli, nebo pláče, protože jsem byla zachráněna?

„A co se stalo s Agrippininým dítětem?"

„Agrippina byla těhotná?" otře si muž připomínající medvěda naproti mně slzy ze zarostlé tváře a rozmaže si při tom černý make-up.

„No, jsem vyměněnec, což znamená, že mě za někoho vyměnili. Je…" přejedu si jazykem rty, abych je trochu navlhčila. Nějak se nedokážu přinutit vyslovit slovo „matka", natož si představit nějakou šabbeskou ženu, která mi dala život, jako svou matku. Má matka se jmenuje Agrippina. I kdyby mě snad neměla ráda, i kdyby mě nikdy nemilovala, nedokážu ji ve svém srdci za někoho jen tak vyměnit jen proto, že nemám její geny. „Vychovává Zendaya Agrippinino dítě?"

„Agrippina nikdy těhotná nebyla," odpoví Lor klidným hlasem.

Svraštím obočí, až se z nich skoro stane jedna linka. „To… nechápu. Myslela jsem, že k tomu, aby někdo mohl být vyměněnec, jsou potřeba dvě děti, které se prohodí…"

Na Lorových ústech přeběhne letmý úsměv. „Šabbeská magie je hodně výjimečná."

Výjimečná? To je dost slabé slovo. „A kde je Zendaya teď? Na Šabbe?"

„To je asi jediné místo, kde s jistotou víme, že není." Lorcan vezme kousek chřestu z vrchu hromádky ovoce a zeleniny na talíři, jejž Konor přinesl na náš stůl, a přiloží si ho k ústům.

„Jak to?"

„Protože celé dny létáme kolem šabbeských břehů a po tvé matce není nikde ani stopy," řekne Kahol a přijde mi, jako by skřípal zuby, protože je jeho čelist celá napnutá.

„Jak je to možné?" zamračím se.

„Bronwena si myslí, že Meriam nejspíš spoutala Dayinu magii," ukousne Lor opečený výhonek chřestu, až mu mezi tmavými rty bíle zazáří zuby.

„Meriam?" Proč mi to jméno zní povědomě?

„Meriam byla Costova šabbeská milenka. Je to ta žena, která nás proklela a jejíž krev koluje v ochranných bariérách kolem Šabbe." Při Lorově vysvětlení se mi v hlavě rozvíří vzpomínky. „A krom toho je taky Dayina matka. A tvoje babička."

Napřímím se, jako by se moje ohebná páteř proměnila v hadí tesák. „Jsem příbuzná s čarodějkou, která zpečetila osud vašeho lidu?"

„Je to i *tvůj* lid. Můžeš zavrhnout všechno dědictví svého rodu, ale na tom, že jsi napůl Šabbesanka a napůl Havranice, nic nezměníš, Fallono."

Našpulím rty. Mám pocit, jako bych vůbec nikam nepatřila.

Patříš, zavrčí Lorcan. ***Patříš…***

Než stihne dodat, že patřím na nebe, které si sám přivlastnil, nebo na ten růžový ostrov na obzoru, skočím mu do řeči a zeptám se: „Když moje matka není na Šabbe, kde tedy je?"

„To právě nevím," obemkne otec svými obrovskými prsty korbel vína. Kov se tře o kov jako křída o břidlici. Chvíli mi trvá, než si uvědomím, že ten zvuk vychází z něj – že se jeho nehty prodloužily a proměnily v železné drápy, přestože zbytek jeho těla si zachovává podobu člověka. „Nevím, necítím ji," rozmáčkne Kahol půllitr v silné dlani, až víno přeteče přes jeho okraj a vylije se.

Necítí ji?

Je to jeho družka.

Zamrkám. ***A družka s druhem se navzájem cítí?***

Ano.

A když ji necítí, jak ví, že je ještě naživu?

Naděje umírá poslední. Snaží se mi tím Lorcan říct, že nemám ztrácet naději, nebo to znamená, že otec nemůže mít jistotu, že jeho družka stále žije?

„Najdeme ji, Cathale," obejme Lorcan prsty jeden z otcových kožených chráničů předloktí, které ale na jeho velkých širokých rukách obalených svaly působí trochu zbytečně. „Najdeme ji a přivedeme zpět domů. Nejdřív ale musíme zničit ochranné pole kolem Šabbe, aby se zbytek našeho lidu mohl vrátit. Každý musí přiložit ruku k dílu."

„Nebo spíš křídlo?" ujede mi.

Teď není vhodná chvíle na vtípky, Fallono.

Svou drzostí si vysloužím dva podrážděné výrazy v očích. Na druhou stranu můžu doufat, že ta poznámka otce vytáhla z propasti zoufalství.

„Nevrátili se snad všichni?" zeptám se.

Lorcan dál buší prsty. „Havrani, kteří uprchli na Šabbe, tam zůstali uvězněni."

Na rozdíl od nehtů mého otce, které jsou ostré a zbarvené jako železo, jsou Lorovy nehty tupé a zbarvené přirozeně. Ačkoli se mě nikdy nedotkly, pamatuju si jasně ten pocit, kdy mi jeho přízračné prsty ve vizi klouzaly po těle. Najednou přestane poklepávat prsty a jeho dlaň i rty ztuhnou.

Co? Myslel si snad, že si užívám, když se mě někdo dotýká bez mého svolení? Zaměřím se znovu na svého otce. „Takže… jak to ochranné pole chcete zničit?"

„Priya zrovna mučí jednoho fae, kterého hadi odvlekli na její břehy. Počkáme, až z něj dostane, kde je Meriam."

Hodní hadi.

„Nebo až Dante zjistí, kde ji jeho bratr skryl," dodá otec.

„Můj dědeč–" *Není to tvůj příbuzný,* připomenu si. To je snad poprvé, co mě těší, že ve skutečnosti nejsem Rossiová. „Generál byl Marcovi velmi blízký člověk. On to určitě bude vědět."

„Tvého dědečka jsme nenašli."

„Je naživu?"

„Pokud ano, nikde poblíž Světlozemě se doteď neukázal."

„A co velitel Dargento?" zeptám se s nadějí v hlase. „Neodplavilo ho to na Šabbe?"

Z Lorových náramenníků začne prýštit kouř, jako by se chystal proměnit do své ptačí podoby. „Ne."

Když si vzpomenu na toho odporného černovlasého fae s jantarovýma očima, který vyhrožoval, že zabije všechny, koho miluju, zrychlí se mi tep. „Je mrtvý?"

Zatím ne. Zatím. Pak Lor řekne nahlas: „Imogena zaslechla, jak se Dantovi vojáci baví o velitelově zázračném návratu. Ačkoli na vlastní oči jsme ho ještě neviděli, předpokládáme, že se mu nějakým způsobem podařilo vrátit se živý a zdravý na Isolacuori."

KAPITOLA 4

Když se dozvím, že Silvius je stále naživu, stáhne se mi žaludek a srdce se mi scvrkne. „Dobře," řeknu nakonec.

„Dobře?" Lorcan to slovo vyplivne, jako by mělo nahořklou příchuť.

„Jo, to je *dobře*." Sevřu pohár, abych se ujistila, jestli náhodou není z měkkého vosku. Není. „Protože bych si přála vlastnoručně mu probodnout srdce železnou čepelí."

„Co ti ten muž provedl, ínon?"

Ínon?

To v řeči Havranů znamená dcera.

Když mi to Lorcan přeloží, jsem z toho v šoku. Ale takovým… příjemným způsobem. Mám otce. Je skutečný. Není zrovna takový, jakého jsem si představovala, ale záleží mu na mně. Nebo to tak aspoň vypadá.

Cathalovi na rodině záleží opravdu hodně.

Očkem pokukuju po Lorcanovi a můj hněv malinko opadá. „Silvius Dargento je odporný muž, který vyhrožoval, že zabije všechny, koho mám ráda."

Otec stále pevně svírá pomačkaný korbel a ten se pod jeho drápy prohne ještě víc. „A ublížil někdy… *tobě*?"

„Ne. Nikdy se neodvážil, protože se bál, jaké by to pro něj mělo následky. Ještě pár dní zpátky jsem byla generálova vnučka a princova přítelkyně."

Lorcanův pohled potemní, a ačkoli nezachytím žádné z jeho myšlenek, cítím, že to je reakce na jméno buď jednoho, nebo obou zmíněných fae.

Můj otec pronese pár slov v řeči Havranů a Lorcan odpoví – jeho zlaté oči jiskří skrze chomáčky kouře. Jak moc bych si přála té jejich řeči rozumět.

Lorcan se na mě zadívá svýma stále přimhouřenýma očima. ***Ráno za tebou pošlu učitele.***

Řekla jsem, že bych si přála vám rozumět. Ne že pro to chci něco udělat.

Lorcan se nahrbí a opře se předloktím o stůl. ***Takže Silvia si taky jen*** přeješ ***zabít, ale nechceš pro to nic udělat?***

Jak to myslíš?

No, řekla jsi, že by sis přála probodnout mu srdce.

Skřípu zuby, protože jen málo věcí nenávidím víc, než když někdo obrátí má vlastní slova proti mně.

Můj otec náš tichý rozhovor nezaregistruje, jeho oči jsou upnuté na pomačkaný korbel a víno rozlité kolem něj.

Jak se v řeči Havranů řekne „otec“?

Dádhi.

„Daží?“ To oslovení má zvláštní pachuť, ale ne vyloženě nepříjemnou.

Kaholův pohled se odtrhne od temné louže vína a spočine na mé tváři.

„O čem jste s Lorcanem mluvili?“

Dlouhou minutu mlčí a váhá s odpovědí na mou otázku. Buď je stále trochu zmatený z toho, jak jsem ho oslovila, nebo až moc usilovně dumá o tom, s čím vším se mi chce svěřit. Pak pustí korbel a vezme do ruky pomuchlaný ubrousek.

„Navrhl jsem, abychom sem velitele přivedli a splnili ti tvé přání, ale Lorcan s tím nápadem nesouhlasí,“ řekne konečně a utře si dlaně do ubrousku.

Rozhlížím se po lucernách a kamenných zdech. Pro mě tyhle stěny představují vězení, zatímco pro všechny ostatní bezpečné útočiště. „Silviovi by nemělo být dovoleno vkročit na území Nebeského království, stejně jako bych tu já neměla být držena proti své vůli.“

Lorcan zatne nehty do ebenového dřeva. „No, ale jsi.“

„Ale proč? Proč mě tu držíte zavřenou? Osvobodila jsem vás. Přivedla jsem vás zpět.“

„Dokud nepadne šabbeské ochranné pole, jsi jediná Šabbesanka schopná odvolat obsidián z mého těla. A jestli Dante nedokáže zkrotit své poddané – nebo sám sebe –, nevíme, co se může stát." Lor dýchá tak hluboce, až jeho kyrys těmi pohyby vrže. „Nechci riskovat, že můj lid podlehne kletbě potřetí."

Sice se mi ta situace z podstaty příčí, ale teď už alespoň chápu důvod, proč tu jsem zavřená. „Takže až padne ochranné pole, budu volná?"

Oba muži si vymění temný pohled, při němž mi přejede mráz po zádech.

Opovaž se přede mnou něco tajit. Ne po tom všem, co jsem udělala. Je to vůči mně nespravedlivé a zlé.

„Jakmile prolomíš naši kletbu jednou provždy, budeš… volná."

Jeho zaváhání mě donutí zamyslet se, o jaké svobodě je vlastně řeč. ***Jen pro pořádek, smrt za svobodu nepovažuju.***

Nikdo umírat nebude. Lorcanova mrzutá nálada o kapku ustoupí. ***Slibuju, Behach Éan.***

Přikývnu, částečně uklidněná. Pořád ale zůstává nezodpovězená otázka ohledně lámání kletby. „A co myslíš tím *‚jednou provždy'*?"

Otec si stále otírá prsty, ačkoli pochybuju, že na nich ještě nějaké víno zůstalo. „Než ses narodila – vlastně ještě předtím, než jsi vůbec byla počata –, Bronwena předpověděla, že Daya a já zplodíme dceru, která bude mít schopnost prolomit obsidiánovou kletbu Havranů jednou provždy."

Zírám na něj s otevřenou pusou. Pak se obrátím zpátky k Lorovi: „Takže proto jsi mě nazval lamačkou prokletí? Nesouviselo to s tím, že jsem osvobodila tebe."

Přesně tak.

Wow. A to jsem si namlouvala, jak jsem bezmocná a k ničemu. „A jen tak pro pořádek, jak přesně mám tu kletbu zlomit?"

„To Bronwena bohužel ještě neviděla," povzdychne si Lor.

„Takže jestli tomu rozumím správně, hodláte mě držet tady v Nebeském království, dokud Bronwena nedostane vizi o tom, jak zlomím kletbu?"

„Ano."

„A co když k ní ta vize přijde třeba za šedesát let?"

„My jsme byli vězněni pět set let, Fallono. A pak ještě dalších dvacet…“

„Já ale nechci strávit svá nejlepší léta zavřená v jeskyni v oblacích mimo jakoukoli civilizaci!“

„Nás snad za civilizaci nepovažuješ?“ uchechtne se Lor tlumeným hlasem.

Nakloním hlavu.

Mého otce zjevně můj výrok neurazí tak jako Lorcana, protože jediné, na co se upne on, je: „Svá nejlepší léta?“

„No, na rozdíl od vás nejsem nesmrtelná,“ řeknu a pak se zarazím a zamyslím nad svým původem. „Nebo snad jsem?“

„Dokud je tvá magie spoutaná,“ pohlédne král Havranů ke skleněným vitrážím, za nimiž se vinou rakoccské lesy, „tak jsi smrtelná.“

Můj otec polkne, nejspíš mu má nešťastná situace připomíná mou matku a její spoutanou magii. „A to je další důvod, proč zůstat tady, ínon. Tady nahoře se ti nemůže stát nic špatného.“

„Nic špatného, ale ani nic dobrého,“ zamumlám a počítám u toho, kolik papučí prošoupu chozením po zdejších kamenných chodbách. „Přeskočí mi tu tak, že fae sjetý skřítčí močí bude vedle mě vypadat při smyslech!“ Když se Kahol zakaboní, dodám: „No, nikdy jsem to sama nezkoušela, ale slyšela jsem o tom. Navíc by se mnou skřítčí moč asi nic neudělala, když nejsem fae. Ale být tady zavřená toho se mnou udělá hodně! Začne mi tu tak akorát šplouchat na maják. A to nechcete, věřte mi. Zeptejte se mých přátel. Klidně se jich zeptejte, jak dokážu být příšerná a nesnesitelná.“

Když nad tím tak přemýšlím, takové bláznění by je taky mohlo přimět mě opravdu vyhodit z jejich hnízda…

Má ošemetná situace vyčaruje Lorovi na rtech úsměv. „Nesměju se tvé ošemetné situaci, Fallono, ale tvému myšlenkovému pochodu.“

Najednou Kahol vydá zvuk, jako by se dusil, a jeho tvář zrudne… a zfialoví. A do kotle, co spolkl?

„Lorcane!“ vykřiknu, protože Lor dál klidně sedí na svém místě.

Kahol vyskočí na nohy tak prudce, že převrátí lavici. Ta dopadne na zem s hlasitým zaduněním, které na chvíli skoro přehluší tlukot mého srdce. Vyskočím taky na nohy, připravená přeskočit stůl a začít ho oživovat. Sotva jsem toho muže potkala. Nemůžu o něj přijít kvůli…

Prohlédnu si tác s jídlem, abych zjistila, co asi tak mohl spolknout. Chřest? Mrkev? Přece o otce nemůžu přijít kvůli kusu tuřínu…

Je nesmrtelný, Fallono. Lorova slova trochu zklidní mou úzkost. „Neztratíš ho kvůli tuřínu."

„Ne," zračí se na otcově čele vztek. „Ne!"

Já to… já to nechápu… „Co se děje?"

Lorcan nakloní hlavu, zlaté oči pevně upřené na přítele. „Chtěl jsem ti o tom říct."

Moje obočí se svraští zmatením.

„Tak ty jsi chtěl…" vyprskne můj otec a zachechtá se tak, že mi to zmrazí všechen adrenalin v žilách. Pak opět zvážní, přejede si dlaněmi přes tvář, čímž si rozmaže černý make-up do všech stran, a nakonec zavrčí jak leopard ze Selvati.

„Co se to sakra děje? Je tohle nějaký vedlejší účinek nebo reakce na to, že byl donedávna kusem obsidiánu?" křičím vysokým hlasem, ale ani jeden muž mi nevěnuje sebemenší pozornost.

Ne. Proč sakra Lorcanův hlas v mé hlavě zní, jako by se smál?

Nejspíš si jeho vnitřní pobavení jen představuju, protože se tváří spíš jako posel špatných zpráv.

„Víš přece, jak to funguje, příteli." Král je klidný, tak neskutečně klidný, zatímco mé srdce buší, jako bych byla zlodějská polokrevnice a zrovna na útěku před celým faeským batalionem a hejnem hadů. „Víš přece, že není na výběr."

„Sí mo ínon!" Rozumím jen to, že otec vykřikuje něco o tom, že jsem jeho dcera.

„Já vím, Cathale, ale mohlo to dopadnout mnohem hůř. Taky mohla skončit jako družka Aodhana."

Z Kaholovy tváře plné šmouh se vytratí všechna barva.

„Kdo je sakra Aodan a proč tu mluvíte o tom, že bych měla být jeho družka?"

„Aodhan je asi jediný z celého hejna Havranů, u koho by mi nevadilo, kdyby zůstal uvězněný na Šabbe a v obsidiánu."

Dobře, takže Aodan je nějaký Havran a evidentně to není zrovna Lorův oblíbenec. Pořád ale ještě nerozumím tomu, co se to tak najednou stalo mému otci.

Kahol pevně sevře víčka a zakloní hlavu. Vypadá to, jako by prosil nebe o sílu. „Jestli jí ublížíš, Lore, můžeš se rovnou modlit, aby mi Mórrígan dopřála sílu milosrdenství."

„Cožpak svou dceru neznáš? Nejspíš budu mít větší nouzi o tvou lítost než o tvé milosrdenství," pronese Lorcan s pokřiveným úsměvem, který mu však můj otec neopětuje.

„Může mi někdo z vás prosím vysvětlit, co se tu u všech podsvětí děje?" Když mě Lorcan probodne svým zlatým pohledem, automaticky založím ruce v bok. „Tak co?"

„Musím…" škubne sebou Kaholův ohryzek. „Musím letět." Podívá se na mě, pak na Lorcana. Řekne něco, v čem zazní jméno mé pokrevní matky a Mórrígan, a několikrát zavrtí hlavou, pak se rozběhne přes celou krčmu, promění se v kouř a protáhne se pod zavřenými dveřmi.

Snažím se uspořádat si v hlavě všechny ty dílky, které se mi během našeho podivného rozhovoru podařilo posbírat, abych z nich poskládala nějaký ucelený smysluplný obrázek… ale spousta dílků mi zjevně chybí a ten zbytek do sebe nezapadá.

„Vzpomínáš si na tu vizi, v níž jsi viděla vzpomínku na mě a Bronwenu na tom kopci?"

„Ano. Řekla, že si tě nemůže vzít a její otec z toho je zklamaný."

„Proč si mě nemohla vzít?" vstane Lorcan a obejde stůl pomalým a klidným krokem až ke mně.

Když se zastaví u mě, otočím se. „Protože její druh byl někdo jiný."

Potutelně se usměje. „Vidím, že sis náš rozhovor zapamatovala velmi poctivě."

„Mluv k věci, prosím."

Oči se mu zablýsknou a najednou jsem zpět na tom kopci. Tentokrát stojím tak blízko, že vidím Bronweně až do jejích zářivě zelených očí a jasně rozpoznám obrys jejích zašpičatělých uší.

Probohy, Bronwena je fae!

Ústa se mi v úžasu otevřou dokořán, zatímco Bronwena říká: *„Můj druh je Cian."*

Jsem tak zaskočená tvarem Bronweniných uší, že se ani neotočím na Lorcana, když jí odpoví: *„Slyšel jsem. Nezavřel o tom pusu od chvíle, co jsi pronikla do jeho mysli."*

Pak mi z plic vyhrkne všechen vzduch, protože mě Lorcan z téhle vzpomínky vytrhne a vrhne mě do další vize – tam, kde jsem kdysi stála nahá a ptala se ho, o čem chce mluvit, a on na to řekl…

Sama se z té vzpomínky vytrhnu ještě dřív, než jeho rty ta slova vysloví, a přesto mě pronásledují až zpátky do přítomnosti. *„Protože jsi to ty, kdo znovu pronikl do mé mysli, Behach Éan.“*

Jsem tak v šoku, že nacouvám zadkem do stolu a převrhnu pohár s vínem. Tekutina mi začne stékat po nohavici a vsakuje se do Gianiných vlněných kalhot. „Jak…“ Hrdlo mám tak vyschlé, že musím několikrát polknout, abych dokázala větu dokončit. „Jak se to zruší?“

Lor pozvedne jedno obočí. „Zruší?“ Zní pobaveně, což je absurdní, protože na téhle situaci není zábavného vůbec nic. „Partnerské propojení není rezervace v restauraci.“

Rozechvělými prsty se chytím za okraj stolu. „Ale to nemůže… My nemůžeme… Já protestuju.“

Ten muž má dokonce tu drzost se smát, zatímco se mi před očima rozpadají veškeré mé naděje a sny. Už je to sice dlouho, co jsem se vzdala naděje, že bych se provdala za Danta – tahle loď odplula už dávno –, ale přála jsem si mít svobodu zvolit si svůj *vlastní* osud.

Můj vnitřní chaos náhle zklidní uvědomění, při kterém už jen lhostejně pokrčím rameny. „No tak spolu máme nějaké mystické propojení. No a co?“

Lorcan zklidní svůj smích a zvážní. „Jak to myslíš, ‚no a co‘?“

„Ty přece můžeš proniknout do mysli všech svých poddaných, takže na tom, že pronikneš i do té mé, není nic výjimečného. A co se týče mé schopnosti vstoupit do tvé mysli, tak já ji prostě… Nevím… Nějak ji zkrotím.“

Jeho zorničky se rozšíří a utopí zlato okolo. „Havrani si volí jednoho partnera na celý život, Fallono. Jednoho. Říká se tomu párové pouto. Čekal jsem na svou družku – na tebe – celá století, a ty na to řekneš *‚no a co‘*?“ Z jeho černého bojového brnění se valí kouř a já se divím, že mu neprýští i z nozder.

„A jak přesně jsi očekával, že budu reagovat? Já tě nemiluju, Ríbijaoue. Sotva bych mohla říct, že tě mám ráda. Upřímně, ještě před pár minutami jsem tě přímo nesnášela.“

Roste mezi námi ticho, těžké a studené jako tarecuorský satén. Můj pohled pendluje mezi dveřmi, k nimž bych se nejraději rozběhla, a mužem, před kterým bych nejradši utekla.

Mužem, který – do kotle – zkrátka jen přijal, co mu život předurčil.

Koho mu život předurčil.

Tahle situace je naprosto absurdní. Sňatky z rozumu jsou jedna věc – a sama bych je klidně okamžitě zrušila –, ale nějaké párové pouto? Bohové, nemůžu se rozhodnout, jestli se mám tomu všemu smát jen v duchu, nebo vykřičet své myšlenky do celého světa.

Lorcan si musí uvědomit, že moje vůle je silnější než jakýkoli argument, který by mi mohl předhodit, protože jeho obrys začíná blednout. Když na krku ucítím chladný vzduch, který se ovine kolem mé čelisti, napadne mě, že konečně otevřel dveře krčmy. Pak mi ale závan zakloní hlavu, natočí mou tvář vstříc jeho mlhavé a mně dojde, že to není závan vzduchu z chodby, ale z jeho nehmotného stínu.

Víš dobře, jaký mám názor na výzvy, Behach Éan.

Přes tvář mi proběhne frustrovaný výraz. „Do kotle, to nebyla žádná výzva!" vytrhnu svůj obličej z jeho přízračného sevření. „Jdi se plazit po někom jiném, Morrgote. Po někom, kdo tvou pozornost ocení."

Jako třeba Imogena, pomyslím si, ale protože mé myšlenky si vždy najdou cestu do jeho mysli, určitě mu ta poznámka neunikla.

Ještě chvilku mi jeho mlhavý stín zírá do očí, pak se rozplyne do nicoty jako vyleštěná mince, jež spadla do hlubokého kanálu. Lor odejde a mí přátelé se vrátí, ale i přesto, že se snažím vyhnat myšlenky na toho příšerného chlapa z hlavy, mi přetrvává v mysli jako zatuchlý zápach, který mi akorát otravuje náladu.

A moje nálada se ještě zhorší, když do krčmy o hodinu či dvě později vstoupí Imogena, vlasy rozcuchané, make-up rozmazaný a rty rozedřené tak, že připomínají nevěstky ze Dna džbánu. „Lorcan mě požádal, abych ti předala zprávu, že tvá loď má dorazit zítra ráno, Antoni." Na rozdíl od své sestry mluví Imogena světlozemsky naprosto plynule.

Antoni zvedne pohled, který byl od chvíle, co si sedl zpět na své místo, přilepený na mé tváři. Stejně jako ostatní je zvědavý na vše, co bylo řečeno. Na rozdíl od ostatních se ale nevyptával. „Myslel jsem, že to bude trvat ještě nejmíň týden."

„No, zatahal za správné nitky, jak říkáte vy fae," řekne Imogena a pohlédne mi při těch slovech do tváře. Pak se otočí na černých podpatcích a vrací se tam, odkud přišla – pravděpodobně do Lorcanovy ložnice.

Ten chlap zjevně nepromarní jedinou vteřinu.

KAPITOLA 5

Když se mi skrz víčka začnou soukat střípky slunečního světla, zavrčím. Na nový den ještě nejsem připravená.

Ne po včerejší noci.

Ne po tom, co jsem zjistila, že Kotel zkrátka rozhodl, že si nedokážu a ani nesmím vybrat vlastního partnera. Jasně, nemám v tomhle ohledu zrovna rozumnou minulost, ale jsem si jistá, že bych si nakonec vybrala toho pravého.

Pokusím se překulit na břicho, ale zarazím se o něčí tělo – vysoké, široké, teplé tělo. Vystřelím jako čertík z krabičky, ale když zahlédnu závoj blonďatých vlasů po ramena, vydechnu úlevou. Tu však rychle vystřídá příval nevolnosti.

Vrazím do koupelny a vyzvracím se do záchodové mísy. Když už mám za to, že mám žaludek kompletně prázdný, vyjde ze mě ještě další várka tekutiny, která mi popálí hrdlo. Visím nad kovovou mísou a sleduju, jak ta viskózní tekutina mizí v díře o velikosti pěsti, jež vede až do nádrže, kterou Ífa nazvala septikem.

Bohužel pro mě septik neústí do moře. Ne že bych se tím otvorem protáhla, ale otvory se dají zvětšit, když je potřeba. Odpad z Nebeského království stéká do jeskyně vyložené nějakým vzácným kamenem, který jej čistí a pak ho posílá zpátky do trubek, z nichž pak teče čistá voda – takže nějaké vrtání by tady bylo k ničemu.

Havraní systém je podivný, ale geniální. Zvlášť když vezmu v úvahu, že jsem tu už podruhé od začátku mého zajetí použila sprchu, a voda

ani trochu nesmrděla. Zírám teď na sprchu a přemýšlím, že bych pod ni měla znovu vlézt. Asi to udělám.

Pomalými pohyby odlepím své vyschlé tělo od podlahy a plazím se ke stěně. Rukama po malých kouskách šplhám nahoru, až se postavím na nohy a otočím kovovým ovladačem. Když mě zasáhne proud studené vody, zavřu oči, zvednu hlavu a přitisknu dlaně na hladký kámen.

Do kotle, já už nikdy nebudu pít.

Voda slábne a pak přestane téct úplně. Spotřebovala jsem snad celou zásobu vody Nebeského království? Zdá se to nepravděpodobné, ale už se mi tu stalo tolik nepravděpodobných věcí, že bych se tomu ani nedivila.

Všimnu si, že přede mnou stojí Sybill, ozbrojená nadýchaným šedým ručníkem, oslňujícím úsměvem a jiskřícím pohledem v očích.

„Syb?" odhrnu si mokré prameny vlasů z čela a mnu si oči, abych se ujistila, že si svou kamarádku nepletu s věšákem na ručníky. „Co tě hned po ránu takhle rozveselilo?"

„Došlo ti, že se sprchuješ v tričku a kalhotách?"

Sklopím zrak, přičemž se mi mozek opře o čelo a tělo se mi zbortí na stěnu za mnou.

Její úsměv roste a roste. „Tady je někdo pořád opilý."

Musím zavřít oči, protože její zuby jsou tak moc bílé, až mě z toho bolí hlava.

Povzdychne si a pak její prsty chytí lem mého trička a stáhnou ho ze mě. „Potřebuješ pomoct i s kalhotama, nebo ty zvládneš sama?"

„Ty zvládnu." Je to výkon, při kterém se málem znovu zhroutím na zem, ale díky Sybill se mi podaří vyhnout se tomu, abych si k bolavé hlavě přidělala ještě i modřinu.

Jakmile jsem nahá, zabalí mě do něčeho, co mi připadá jako hedvábný obláček mraku. Přeju si, aby Syb mohla použít svou vzdušnou magii a vysušit mi s ní vlasy, ale v Nebeském království je bohužel veškerá faeská magie potlačená. Což je škoda, protože Foebovy liány by se při mém velkolepém útěku dost hodily.

„Vážně… co tě dneska takhle neskutečně rozzářilo? A kde ses tu vlastně vzala?"

„Jdu z Mattiova pokoje," zamrká na mě Syb. „Moje dobrá nálada je částečně zásluhou toho statného blonďatého námořníka."

Vykulím oči, ale ten pohyb mě pod víčky tak pálí, až mám pocit, jako by mi nonna drhla oční bulvy hrubým koštětem, takže oči zase radši přimhouřím.

„Probohy, měla jsem ti ten džbán vína zabavit, když ses rozhodla, že budeš držet krok s Ricciem."

„Byla jsem v soutěživé náladě."

„A to tě přimělo vypít tolik nebeského vína, kolik sama vážíš?"

„Přesně tak."

„Takže to nebylo kvůli Imogeniným rozcuchaným vlasům a rozmazanému make-upu?"

„Ona měla rozcuchané vlasy a rozmazaný make-up? To jsem si nevšimla."

Syb si povzdychne. „Možná dokážeš lhát všem ostatním, ale já tě znám až moc dobře. Stačil ti jediný pohled do tváře té havraní ženy a zabořila jsi nos do svého korbele."

Špičkou palce u nohy ťukám do malé louže vody, která se ještě povaluje na kamenné podlaze. „Ta havraní žena i s jejími sexově rozcuchanými vlasy je mi naprosto ukradená."

„Měla vlasy rozcuchané od větru. Mám z důvěryhodného zdroje, že včera byla na průzkumu ne v Lorcanově ložnici, ale nad faeským územím. A když už mluvíme o Lorcanovi… zatím jsi mi neřekla nic o tom, co jste včera s tím hrozným monarchou rozebírali. Tak ven s tím. Umírám zvědavostí."

Zatímco ještě vstřebávám, že Imogena zřejmě není ten sexuální maniak, za kterého jsem ji měla, začnu mluvit: „Jen mi řekl, jak důležitá jsem pro zlomení jejich kletby, a že proto mě tu drží zavřenou, a kecy v kleci."

„Kecy v kleci? To je nějaký nový výraz, co ses tu naučila?"

„Všichni mě opouštíte," nasadím smutně našpulený výraz, protože se mi zaprvé příčí, že odchází, a zadruhé chci odvést téma konverzace pryč od Lora, než vyklopím něco na téma párového pouta, které stejně nemám v plánu respektovat.

Úsměv se jí vytratí z tváře. „Vždyť jsi mě poprosila, abych zašla na návštěvu za tvou babičkou a matkou a sbalila ti tam nějaké věci. Ale jestli chceš, abych tu zůstala s tebou, zůstanu."

„Ne… ne," vzdychnu.

„Fallo…“

„Ne, jen jdi. Jen se prosím vrať co nejdřív. A nejlíp i s nimi. Myslíš, že by se nechaly přesvědčit, aby se sem přestěhovaly?“

Semkne rty a podívá se koutkem oka na hromádku mokrého oblečení na podlaze. „No, radši si nedělej moc velké naděje, dobře?“

Zakousnu se do rtu, když znovu vstoupíme do mé ložnice, kde Foebus pořád ještě spí jako zabitý. Aspoň on tu se mnou zůstane. Snažím se najít útěchu v tom, že mi v Říbijaouově říši zůstane aspoň jeden přítel a spojenec.

Jakmile se zhroutím do postele, Syb zmizí v přilehlé šatně.

„Šaty, nebo kalhoty?“ ptá se tlumeným hlasem, jako by se vmáčkla mezi absurdně těsně naskládanou řadu oblečení.

„Ani jedno.“

Vynoří se z kamenné komory a balancuje s hromadou ramínek, která cinkají jako kosti.

Zavrtím hlavou, přičemž mi ve spáncích začne pulzovat ještě víc. „Nic z toho si na sebe nevezmu.“

„Takže strávíš zbytek dnešního dne v ručníku?“

Sotva zakrývá mé intimní partie. Rozhlédnu se po pokoji po Gianiných kalhotách, ale nikde je nevidím.

„Na jedné nohavici byl flek od vína, tak jsem je vyhodila.“

„Jak to myslíš, vyhodila? Kam?“

„Do tvého prádelního shozu.“

„Já mám prádelní shoz?“

Kývne směrem k šatně. „Ve zdi jsou padací dvířka, která vedou do prádelny. Divím se, že sis svůj nový pokoj ještě ani pořádně neprohlédla.“

„Tohle není můj pokoj, ale provizorní cela.“

Sybill protočí panenky. „Je to ta nejhezčí cela, jakou jsem kdy viděla.“

„Ale pořád je to vězení.“

„Musíte se hádat tak nahlas? Já tady spím,“ ozve se hluboké zamručení.

„To vidím,“ usměje se Syb. „Už jsme na odchodu, Foebe. Doufala jsem, že nám aspoň popřeješ šťastnou cestu.“

„Ne. Chci pokračovat v tom snu, co se mi zdál o Konorovi.“

„Drzoune,“ odfrkne si Syb z očí pramen zvlněných černých vlasů. Ačkoli ona své přirozeně kudrnaté kadeře nemá zrovna v oblibě, podle mě

jí dodávají jemnost. „Takže," ukáže ve vzduchu dva různé outfity, „šaty, nebo kalhoty?"

„Ručník."

„Chováš se úplně přesně jako všichni Havrani," pohodí obě ramínka k nohám mé postele.

Zaháknu si mokré vlasy za uši. „Co tím myslíš?"

„Že jsi paličatá," zamumlá Foebus.

Koutkem oka zahlédnu jablkově zelenou barvu. Doklopýtám k Foebově odhozené košili. „Nevadí ti, když si půjčím jednu tvoji košili, viď že ne?"

„Jediný, co mi vadí, je tvoje věčný žvanění."

Usměju se.

Když vyměním ručník za kamarádovu hedvábnou košili, Syb nakrčí nos. „Uvědomuješ si, že celý den budeš smrdět chlapským potem?"

Foebus se zahrabe do pomačkaných přikrývek. „Můj pot voní jako parfém."

„Ničí pot nevoní jako parfém, Foebe, ani pot čistokrevných," odfrkne si Sybill.

Přičichnu k látce, a i když zrovna nevoní jako kytice čerstvě natrhaných růží, nemá ani žádný silný pižmový zápach.

Sybill dojde k posteli a pak na ni skočí. Svalí se přímo na Foeba, který vykřikne. „Jen jsem chtěla obejmout. Víš, pro jistotu… kdybychom se nevrátili."

Přestanu čichat k látce a pustím ji. „Proč byste se jako neměli vrátit?" Lem košile mi zavadí o husí kůži, která se mi udělala na stehnech.

„No, pomohli jsme přece Havranům při jejich návratu."

Hlava mi pořád třeští, ale jsem si jistá, že už jsem dávno střízlivá. „Jo, ale taky jste pomohli Dantovi získat trůn."

Foebus obejme Sybill a zaboří bradu do ohbí jejího krku. Nejspíš hýbá čelistí tím divným pohybem, jak to dělával dřív, když zjistil, že tam je lechtivá, protože Syb pištící a snaží se z jeho sevření dostat. „Jestli se tě Dante jen dotkne, Fallona na něj pošle svého oblíbeného Havrana."

„Já nemám žádného oblíbeného Havrana."

„Lži. Samé lži," odfrkne.

„Kéž by tak nebyla imunní vůči soli," zalesknou se Syb oči, přitiskne tvář Foebovi na hruď a zadívá se na mě.

Foebus na mě taky zírá, ale je myšlenkami nepřítomný. „Jestli komukoli z vás Dante cokoli provede, Syb, slibuju, že se na ně vrhne Lor a budou padat hlavy nebo další usekané končetiny. Dokážeš si představit, kdyby se Regiovi vrhl na ptáka?“

„Pták není končetina, Foebe.“ Najednou se Sybillin hlas ztiší, jako by vycházel ze vzdáleného tunelu.

Když se mi vybaví vzpomínka na Marcovu useknutou hlavu, zblednu – a pak nejspíš omdlím, protože když znovu otevřu oči, Syb a Foebus klečí nade mnou a dlaněmi mě hladí po vlasech, tvářích a pažích.

„Ó bohové, picolina. Jsi v pořádku?“

„Evidentně ne. Vždyť omdlela, Foebe. Proč jsi musel mluvit o sekání zásadních částí těla?“

„Protože jsem byl vzhůru jen napůl.“ Foebus mi pomůže posadit se a přidržuje mě, zatímco Syb zkoumá, jestli jsem si neporanila hlavu. „Nikomu se nebudou sekat hlavy ani uřezávat údy.“

„No, nám možná jo, pokud kvůli nám Lorova lamačka prokletí dojde k úhoně,“ kouše si Syb ret, jako by tomu snad skutečně věřila.

„Jsem v pořádku. Vážně.“

„Právě ses sesypala jako pytel brambor,“ řekne Syb, když vtom někdo zaklepe. „Dále!“

„Ne,“ zasyčím, protože… co když je to Lor? Nebo můj otec? Foebus na sobě sice má spodky, ale já ne. Asi bych si nějaké měla vzít. Stáhnu si lem košile, abych zakryla co největší část svých nohou.

„Tak vlastně ne–“

Dveře se rozletí.

„… vstupovat,“ dořekne Syb tiše, zatímco můj návštěvník rozrazí dveře dokořán.

KAPITOLA 6

„Vaše lamačka prokletí je v pořádku," polkne Foebus a schová se za mě jako za živý štít.

Protože můj přítel není žádný puritán, předpokládám, že má nejspíš strach, že mu velký muž stojící ve dveřích a s čerstvě naneseným válečným make-upem na zamračené tváři už chystá nějakou pomstu.

„Dokonce naprosto v pořádku," stiskne mi Sybill rameno a zaboří nehty do mé kůže. „Že jo, Fallo? Že jo?"

Nejistota mých nejlepších přátel by mi snad vykouzlila úsměv na rtech, nebýt přítomnosti Imogeny, která stojí po Lorcanově boku. Přijde mi, jako by tihle dva sotva někdy trávili čas odděleně. Ale co se mě týče, je mi to fuk, ať si spolu klidně tráví každou zatracenou vteřinu každý zatracený minuty každý zatracený hodiny.

Lorcanovy prsty sklouznou ze zdobených dveří, a i když se neusmívá, jeho oči jako by zářily. Nejspíš je to ale jen optický klam způsobený slunečními paprsky, jež prosvítají úzkými okenními tabulkami a dopadají přímo na jeho tvář.

„Tví přátelé trvali na tom, že se s tebou chtějí rozloučit, než budou odneseni k nové lodi." Když spouští ruku podél těla, jeho nárameníky kloužou po koženém kyrysu.

„Jak milé, že jsi ten vzkaz přišel doručit osobně. Jeden by řekl, že takový král má důležitější věci na práci."

Koutky jeho úst se pomalu protáhnou do úšklebku. „Ale kdeže. A krom toho dnešní popravy už máme za sebou."

Mou komnatou se rozlehne Sybino zalapání po dechu.

„On si dělá legraci, Syb." Foebus si tím ale nejspíš není tak jistý, protože hned nato znovu ucítím na uchu jeho horký dech. „Že jo?"

„Lorcanovi se přezdívalo Krvelačný Havran. A i když se havrani mimo rostlinnou stravu živí i třeba hmyzem, tak to ale rozhodně nejsou zabijáčtí dravci nebo lovci. Takže bych řekla, že si tu přezdívku vysloužil z jiného důvodu," hodím po Lorovi ledový úsměv, opřu se dlaněmi o hladký kámen, překulím se na bok a snažím se vstát tak ladně, jak jen dokážu, přestože na sobě mám jen pánskou košili bez spodního prádla.

Jakmile vykročím směrem ke dveřím, Lorcanův úsměv se vytratí. „Tvé oblečení, Fallono."

Prohlédnu si své obnažené nohy. „Co je s ním?"

„No, zdá se, že ti ho dost chybí."

„Mýlíš se. Uhneš mi z cesty, Morrgote? Potřebuju obejmout pár přátel."

Kůže pod jeho tetováním sebou škubne, a když pohledem sklouzne do mého volného výstřihu, který nejspíš odhaluje víc, než by mi bylo za běžných okolností příjemné, škubne sebou ještě víc.

Naplnil jsem ti skříň oblečením.

„Není to moje skříň a není to moje oblečení."

Fallono. Vysloví mé jméno tak, že to zní, jako kdyby vrčel. ***To oblečení bylo ušité pro tebe. Nikdy se ho nedotklo jiné tělo.***

„Nerada bych nechala své přátele čekat."

Jeho prsty se sevřou v pěsti, z nichž prýští temný dým. Čekám, že se každou chvíli promění, ale kupodivu zůstává ve své člověčí podobě. A ještě překvapivější je, že ustoupí a dovolí mi projít.

„Dobré ráno, ionnh Báeinach," skloní Imogena lehce hlavu. Její vlasy jsou sice úhledně spletené a líčení čerstvě nanesené, ale já ji ve své mysli vidím pořád tak, jak vypadala včera v noci, když odcházela z… Nazvala bych to prací, ale Imogena není žádná nevěstka.

„Imogeno," oslovím ji, když procházím kolem ní. „Měla jste příjemnou noc?"

„Ano. Dokonce velmi příjemnou." Svůj pohled směruje do šera – určitě na svého milovaného krále.

Do mé paže se zavěsí známá ruka a její důvěrná tíha mě na chvíli odtrhne od té zatrpklé holky, v niž jsem se mezi těmito zdmi proměnila.

Představa, že tahle paže bude brzy mimo můj dosah, mě málem přiměje prosit Sybill, aby neodcházela, ale pak si vzpomenu na její rodiče a na to, jak moc se o ni musejí bát. Ano, Giana se taky brzy vrátí domů, ale jedna dcera druhou nenahradí.

Oblečení a návštěva mé babičky a matky jsou jen zástěrka, pod kterou chci Sybill dát svobodu. Já tu možná jsem uvězněná, ale ona by být neměla.

„Až se vrátím domů, zkusím si vyjednat audienci u Danta," zamumlá. „Abych zjistila, jestli by byl otevřený nějaké dohodě s Lorcanem."

„Dohodě o čem?"

„O tom, aby ti zajistil ochranu, aby ses mohla v bezpečí vrátit do Světlozemě."

Nechci její optimismus hned zadupat, ale Lor mě odsud nikdy nepustí. Ne dokud nebude odstraněno ochranné pole. „Syb, jestli se ti opravdu podaří s Dantem promluvit, nezapomeň ho upozornit, ať rozhodně nevěří Dargentovi."

Přikývne a právě v tu chvíli dorazíme k odletové hale – nebo nevím, jak jinak Havrani tomuhle místu říkají. Je to tři patra vysoká místnost korunovaná úzkou skleněnou kopulí, kterou jsem dosud viděla jen otevřenou. Zakloním hlavu, zadívám se do pronikavě modravé oblohy a užívám si, jak ze mě její modř na chvíli smývá šeď zdejších nepřekonatelných zdí.

Mattio, Riccio, Antoni a Giana už tu samozřejmě čekají spolu s několika Havrany. Jediný z nich, koho poznávám, je Ífa, která se zrovna směje nějaké Ricciově historce. Jakmile ale zahlédne mé mokré vlasy a nezvyklý oděv, její smích umlkne.

Giana ke mně přistoupí, její stříbrné oči těkají mezi mnou a něčím kousek nade mnou, kde, jak předpokládám, stojí Lor, protože Imogena není takhle vysoká. Nebo je to snad Foebus? Letmo se ohlédnu přes rameno a mé oči se střetnou s pohledem krále Havranů. Jeho tělo je sice zahaleno dýmem, ale i přes něj je vidět našponované linie jeho krku a zatnutou čelist.

Na někoho, kdo strávil celou noc souložením, je až nezvykle napjatý. Ačkoli jsem neměla v úmyslu tuhle myšlenku vyslat do jeho mysli, jsem si jistá, že tam skončí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Rod bijících srdcí*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.